

“Küçük Dünyam” Adlı Hatırat’tan Şapka, Kur’an ve Sinema *Hat, Quran and Cinema in the Memoirs of F. Gulen, “Küçük Dünyam” (My Little World)*

Gürbüz DENİZ*

Giriş

Bir insanı tanımak için o insanın doğal haliyle ortaya konan veya konmakta olan hayatına bakmak büyük öneme sahiptir. Bazı insanlar hatıralarını olduğu gibi yani yaşadıkları gibi bize aktarırlar. Bazıları -tabii imiş gibi- bir hayatı yaşamadıkları halde o hayat kendilerinin imiş gibi bize takdim ederler. Bazıları ise hem hayatlarındaki bazı gerçeklikleri bize aktarırlar ve hem de kendilerinin propagandalarını yapmak üzere yaşamadıkları bazı şeyleri yaşamışlar gibi bize anlatır ve o anlattıklarına da yine başka şeyler ekleyerek bizi bu hayali gerçeklere(!) inandırmaya çalışırlar. Bizler de bize takdim edilenlerden o kimse hakkında bir kanaata ulaşırız.

Hatıratlar birinci elden kaynaklar olmaları dolayısı ile önemlidirler. Ancak bu önemlilikleri kadar bizleri yanıltma riski de taşımaktadırlar. Yanıltma riskini asgariye düşürmek için anlatılanlar arasındaki doğru ilişkiye, olay ve yorumlar hakkındaki uygunluklara ve anlatılanlardan anlatanın, bir yerlere ne demek istediğine bakarak o metinleri yorumlarız. İşte bu çerçevede Fethullah Gülen’in “Küçük Dünyam” adlı hatıratının birinci baskısı (İstanbul, 1995) nı esas alarak kendisini anlamaya, tanımaya ve değerlendirmeye çalışacağız.

* Prof. Dr., Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, gurbuzdeniz2002@yahoo.com

1- Küçük, Küçük Dünyaya Giriş

Fethullah Gülen, ailesinin aslen Bitlis'in Ahlat ilçesinden olduğunu söyleyerek hatıratına başlar.(s.11) Ahlat'ın da Türk-İslam tarihinin dibâcesi (önsözü) olduğunu ifade eder! Sonra da orasının çok önemli bir yer olduğunu beyanla; "İstanbul'u Bizans kültürünün elinden alıp kurtarıp İslamlaştıran Ahlat'tır..."(s.12) diyerek Ahlat'ı kutsar. Ve Gülen'e göre, "Ruhaniyetli Şehir" diye anılma hakkı Bursa'dan evvel Ahlat'ın hakkı" dır.(s.12)

Fethullah Gülen'in Ahlatlı olması tesadüf mü? Haşal! "Bitlis yöresinin (Ahlat'ın) seçilmesi kaderin garip bir cilvesidir."(s.13) Çünkü Bediüzzaman Bitlis'lidir ve Gülen'in hemşehrisidir.(!) Gülen onun hemşehrisi değil. Çünkü Gülen Türk, Said ise Said-i Kürdî'dir. Hatta Said-i Kürdî hayatta iken onu ziyaret etmemesinin sebebi de Said'in kürd olması imiş.

"Sanki (!) Bitlis ve özellikle Ahlat, o aşılmaz dağ ve vadilerini, Ehl-i Beyt düşmanlarına karşı bir silah gibi kullanmış ve zulümden kaçan ve İslam'la bütün mana erlerine de bağrını, sinisini alabildiğince açmış ve onu koruma altına almıştır."(s.14)

Bir "sanki" ile İstanbul'u Ahlat'a fethettirdi, kendisini ya da Said-i Nursiyi kendisine hemşehri yaptı ve sonra da bütün ehl-i imanın tek koruyucusu olarak Ahlat'ın ontolojik konumunu bize ispat etti. Hurafenin bilimselleştirilmesi budur. **Bir sanki** ile başla ve bu sankiyi burhan-ı katî' mertebesine çıkar.

Ama ne tuhaftır ki Gülen'in dedeleri, bir namus meselesi yüzünden Ahlat'ı terk ederler. Çünkü ailesi; kendilerinden kız kaçırmış olanlardan birini öldürmüş ve bunun neticesi olarak ortaya çıkan kan davasından dolayı Ahlat'ı terk etmek zorunda kalmışlardır.(s.15) Ve böylece de İslam'ın koruyuculuk şerefi (!) Erzurum'un eline geçmiş. Hoca henüz kendisi dünyaya gelmeden önce kendisi ile ilişkili olan yerlerin kutsiyetini ispat peşindedir.

Hocanın kendisini kutsama meselesi yalnızca Ahlat'la sınırlı değildir. Hz. Peygambere avamî düzeydeki muhabbetini hurafî bir şekilde anlatarak kendisine büyük payeler çıkarma peşinde koşmaya devam eder.

"Ravza-i Tahireye (Hz. Peygamberin Kabr-i Şerifine) yüz sürmemek benim için hicranların en ızdırap vericisiydi... Bazen tanıdıklarımın eline bir name (mektup) tutuşturup bunu parmaklıkların arasından içeriye atmasını söylemiştim. Çünkü dayanamayacağım ölçüde özlemiştim. İçim cayır cayır yanıyordu. Hasretimi bir iki satırlık mektupla dile getirmeye çalışıyor ve Allah Resulünün hayatta olacağı mülahazasıyla mektubumu ona gönderiyordum."(s.18) Sanki Ravza-i Mutahhara; Telli Baba, çaput bağla, isteğini kağıda yaz gönder. Sonra da vefat etmiş olan Hz. Rasule dünyevî hayat bahşet. Halbuki Ebu Bekr-i Sıddık ne diyordu: "kim Muhammed'e inanıyorsa bilsin ki o öldü. Hay ve Kayyum Allah bakidir." Mektup yaz! Kime Peygambere.

Peygamber de Fetullah'ı bilsin ki, ona her durumda torpil geçsin. Gülen'in bu husustaki büyük kerametleri(!) için bkz. **"Küçük Dünyam"** s. 19, 20. Hz. Peygamberi bu şekilde ispatı olmayan delillerle kendi dindarlığına gerekçe kılmak Fetullah Gülen'in hayatı boyunca yaptığı bir marifettir.

2- Kur'an

Hoca; Kur'an ile olan tanışıklığını ise şu müstesna ifadeleriyle dile getirmektedir. Önce ata-dedesini Ahlat bağlamıyla kutsadı, sonra kendisinin muhteremliğinin peygamber aşkıyla olan serüveni bağlamıyla dile getirdi, şimdi de annesini yüceltme cihetine yönelmektedir.

"Benim ilk Kur'an hocam Validemdir. Dört yaşında Kur'an okumayı öğretmiş. Bir ay içinde de hatmettiğimi söyler."(s.25) Bu çocukta bir iş var. Büyük zeka sahipleri böyle olur. "O devirde Kur'an okutmak yasak olduğu için annem beni gece yarısı uykudan uyandırır ve bana Kur'an öğretirmiş."(s.25) Çok ilginç bir şekilde 26. sahifede ise başka bir mazeretle gece uyandırıldığını söyler: "(Annemin) gündüz boş vakitlerinde köyün kadın ve kızına, geceleri de bana Kur'an öğretmesi, hakikaten şaşılacak bir gayret ve çalışma örneğidir."(s.26) Şimdi bir tarafta yasak nedeniyle gece yarılarında kendi öz çocuğuna Kur'an öğreten bir anne, diğer taraftan herkesin bildiği/bileceği şekilde köyün kızına gelinine gün ortasında Kur'an öğretme gayreti, bu nasıl bir çelişki. Kendisini ve Kur'an öğrenimini kutsamak, kendisine çocuklukta itibaren itibar kazandırmak için birbirini nefyeden iki rivayet. Hoca kendisine ve ailesine ait bir durumu veya olayı kutsayarak kendisinin seçilmişliğine her zaman zemin hazırlamayı kendisine görev bilmektedir. Serüven bitmemiştir ve hoca şöyle devam eder:

"Namaza dört yaşında başladım ve bir daha hiç terk etmedim"(s.33) Evet dört yaşında namaza başlar ve hiç terk etmemiş olabilirsin de bunu neden anlattırın? Namaz dört yaşındaki bir çocuğa farz olmadığı gibi birinin hele din alimi geçinen birisinin bizatihi kendi kendisini methetmesi riyakârlık olmaz mı?

Hocanın takva karnesi öyle her baba yiğidin altından kalkacağı gibi değildir. Arkadaşlarıyla beraber olduğu bir serüvenini şöyle nakleder:

"Yatmak istediğimde baktım ayağımı arkadaşlardan birine doğru uzatmam gerekiyor; saygısızlık olur düşüncesiyle ona doğru ayağımı uzatmadım. Diğer tarafta kitaplarımız duruyordu. Kitaplara doğru da ayaklarımı uzatmam mümkün değildi. Beri taraf kibleye denk geliyordu. Ayağımı uzatabileceğim tek yön vardı; orası da Korucuk (Gülen'in köyü) istikametini gösteriyordu. Ve ben, babam, Korucuk'ta olabilir ve ona saygısızlık etmiş olurum düşüncesiyle o tarafa da ayağımı uzatmadım. Birkaç gece böylece hiç uyumadan oturdum."(s.38)

Bu anlatımla Gülen, Osmanlı Devleti'nin kurucusu kabul edilen Osman Bey oluyor. O da odasında Kur'an olduğu için ayağını uzatıp uyuyamıyor ya! Hoca ondan da dindar. Ne kitaplarına, ne arkadaşlarına, ne kibleye ve ne de -kaderin garip bir cilvesi olarak yalnızca ve sanki özellikle boş bulunan köyüne yani- babasına doğru da ayaklarını uzatamıyor. Hoca bu dünyaya niye geldi ki! Bu dünya ona göre değil. Ayağını nereye uzatsa bir kutsal çıkıyor karşısına. Böyle bir İslâm ne Allah'ın Kitabı'nda ne de Hz. Peygamberin sünnetinde var. Avamı bu tarzla kandırmak hurafeci vaizlerin adetidir. Bu şaşı din anlayışını düzeltmek veya dinin takvasının bu olmadığını anlatmak çok zor. Sonra bu anlatılan olayda saygının nasıl bir yeri olabilir? Saygı bu mudur? Saygı; bir varlığa özellikle de bir insana tabii haline uygun ve meşru bir şekilde muamelede bulunmaktır. Yoksa zorlama ve insan tabiatına aykırı bu telkin ve söylemler insanı ruhsal hasta yapmaktan başka bir işe yaramaz.

Hocanın dindarca marifetleri hiç bitmiyor. Başka bir marifetini ise şöyle anlatıyor birilerine.

“Geceleri geç vakitlere kadar Erzurum'daki bütün türbeleri geziyor ve onlara Yasin okuyordum.”(s.41) Evinde oturup Yasin okusa bu türbede yatanlara sevabı yetişiyor mu? Sonra türbede Yasin okumak İslam'ın hangi kuralına hangi emrine göredir? Şunu demek istiyor. Evliya ile de aram çok iyi, bunu da böyle bilesiniz.

3- Şapka

Şimdi hocadan nakledeceğimiz şapka hikayesi hocanın çocukluğundan beri nasıl ilahî bir yönlendirmeye (!) muhatap olduğunun açık kanıtıdır.

“Sene 1941 üç yaşlarındayım. Damın üzerine oturmuş gelip gidenleri seyrediyorum. Bu arada askerler de gelip gidiyorlardı... O devirde askerlerin başlarına taktıkları kep siperliydi. Fakat yeni yeni sipersiz, Amerikanvari kepler de vardı. Ben sebebini bilemediğim bir çağrışımla bu sipersiz keplere daha bir sempati duyuyordum.”(s.42)

Üç yaşında bile Amerikanın, Amerikalının farkında olan bir çocuk! Bu çocuk 60 yaşlarında bu hatırasını neden anlatır? Aynı çocuk yine 60'lı yaşlarında zikri geçen kitabın 138. Sahifesinde muhibbanı ile beraber Beyaz Saray'ın önünden geçerken ki bir fotoğrafını hatıratına koyarak Amerikaya olan sevgi ve hayranlığını ispatlamaya çalışır.

“Birden sipersiz kep giyen asker gözümde başkalaşır... Sanki o anda ondan başka kimseyi gözüm görmüyordu. Bütün bunları o yaşında çöze bilmem elbette mümkün değildi. Bir ara bu ere hitaben birisi, Ebu Talib, diye seslendi. İşte o zaman bu er benim gözümde birden büyük bir kahraman oluverdi. Tepeden tırnağa değişmiş ve seçkinleşmişti.”(s.42, 43)

Şu işe bakın. Üç yaşındaki bir çocuk önce bu şapka işini anlamadığını söylüyor. Ama sonra birden bire bir çocuktan beklenmeyecek bir bilgelikle Ebu Talip'i tanıyor, onun misyonunu anlamlandırıyor ve bu durumu değerlendirebiliyor! Ebu Talip kim? Peygamberimizin amcası ve peygamberimizi müşriklere karşı Hz. Peygambere inanmadığı halde sonuna kadar savunan, bu uğurda hiçbir fedakârlıktan çekinmeyen yiğit bir adam. Amerikan kepi giyen askerin de adı Ebu Talip. O halde bu Amerikalılarda vardır bir keramet. Peygamberi Ebu Talip koruduğuna göre hocayı da Amerika koruyacaktır. Bunca tevafuktan sonra hoca durur mu? Ver elini Amerika... Gidiş o gidiş.

Hocanın okumaya ne ihtiyacı olabilir ki, o üç yaşında bile sıradan bir allameenin yapamayacağı yorumları yapacak seviyededir. Yine de hoca tevazuyu elden bırakmaz. Az da olsa alimliğini şöyle ifade eder.

"Talebeliğimin hepsini toplasanız iki sene ancak yapar."(s.44) Ama en büyük hoca benim. Sonra Erzurum'un meşhur hocası Osman Bektaş (imayla ifade ediyor) Buhariyi okumamış ithamıyla Gülen eleştirir. (Bkz.s.44)

Hocanın hatıratında ki imamlık serüveninden bahsedecek olursak: Edirne'de Diyanet'te görevli iken beraber görev yaptığı arkadaşlarını şöyle anlatıyor:

"Din adamlarının çoğunun dinden haberi yoktu. Müezzin veya imamın kızı, dansta birinci geliyordu. Bazı müezzinler namaz dahi kılmazlardı. Kameti getirip camiden çıkar, birkaç turist gezdirir ve imamın selam vermesine yetişir, müezzinliğini yapar ve giderdi."(s.51)

Müezzinin veya imamın kızının dansta birinci olduğunu söylemek ne büyük marifet. Hele "müezzin kamet getiriyor, hoca namaza başlayınca müezzin camiden sıvışıyor, turist gezdiriyor para kazanıyor, sonra hoca selam verince de yine namaza yetişip müezzinliğe devam ediyor", tarzındaki tasvirlerine nasıl olur da inanmayız? Adam demiş ya; senin hangi yanlışını düzelteyim. En fazla beş-on dakika sürecek bir farz namazında müezzinler ne rezillikler yapabiliyorlar. Vah vah! Bu mudur hoşgörü, bu mudur kadirşinaslık, bu mudur dinler arası diyalog? Başkasının günahını setretmek nerede kaldı Ya Settar? Neresinden bakarsak bakalım her taraftan kin ve iftira akıyor. Bugün de kendisinden olmayanlara muamelede buldukları gibi.

Hayret, hoca koskoca hatıratında kendisinin de yanlışlarından, acizyetlerinden bahsedebiliyor. Buyurun beraber okuyalım.

"İkincisi, neye dair olduğunu söylemeyeceğim de, çok mukaddes mefhumlara dair, o mefhumlara yakışmayacak mülahazalar şeklinde (bana) gelen vesvesedir. Bu vesveseye de askerliğim sırasında maruz kaldım... Izdırabını tek başıma çekmek zorunda kaldığım bir illetti... Bu durum altı ay kadar sürdü."(s.66) Peki bu hal neden anlatılıyor? Bununla nereye varmak istiyor? Kendisini kiminle kıyaslıyor?

“İmam Gazalî de, Üstad Hazretleri (Bediüzzaman) de böyle ruh halleri geçirmişler. Fakat bu hallerini hep gizlemişler.”(s.68) Gizlemişlerse sen nerden biliyorsun? “Necip Fazıl’ın hafakan dediği hallerdir bunlar. Fıtratı mütehey-iç (heyecanlı, coşkulu) insanlarda az çok hafakan olur.”(s.68)

4- Sinema

Hocanın sinemayla-filimle arası bazen çok kötü bazen ise hayret edilecek derecede iyidir. Biz hatıratında anlatılan kötüyü takdim edelim iyiyi zaten herkes biliyor.

“Ramazan ayı da bu devreye (kendisi askeriyeden hasta diye rapor alıp Erzurum’a geliyor.) denk geldi. Çeşitli camilerde vaaz veriyordum. Bir gün İslam’ın Doğuşu veya buna yakın bir isimle bir film (sinemada) oynatılacağını duydum. Millet bir hafta evvelden biletleri almıştı. Eşya misliyle temsil edilir. Dine saygısız biri sahabeyi temsil edemez. Her haliyle dinden uzak bir kadın Hz. Aişe gibi insanlığın medarı iftiharını bir kadını canlandıramaz. Bu hususu bir iki defa Cedit Camisinde dile getirdim.

Erzurum’da zaten iki tane sinema vardı. İnsanların bütün eğlence yerleri de bu iki sinemadan ibaretti. Çoğu da bu filmi saygı olsun diye seyredecek.

O gün çok hislendim. Duygulu konuştum ve konuşurken kendimi tutamadım ağladım. Yine ikinci vaktiydi. Cemaate; “Yazıklar olsun size! Sizin dininizle, peygamberinizle alay edecekler, siz de kuzu kuzu oturup burada beni dinleyeceksiniz. Onlar ecdadımızın aziz ruhlarıyla eğlenecekler, siz de Müslüman geçineceksiniz” gibi sözler söyledim. Cemaat birden ayağa kalktı. Ben “Yok, yok, bizim sokağa dökülmekle işimiz yok. Bu meseleyi başka yoldan halletmek lazım.” Falan dediysem de dinletemedim. Yolda iltihaklar olmuş. Büyük bir kalabalık sinemayı basmış. Hadise tamamen bütün Erzurumlularca benimsenmişti. Daha sonra bana anlattıklarına göre Kanlı Fuat bile meseleye sahip çıkmış.”(s.75)

Kanlı Fuat, Dersim Ahmet, “bunlar tek başlarına şehre kafa tutan insanlardı... İşte millet tam sinemayı basmış, makine dairesini darmadağın ederken, bu Kanlı Fuat da oradan geçmektedir. Ne oluyor burada, deyip o da sinemaya girer. Sinemacı onu görünce sevinir. Kanlı Fuat ara sıra içen de birisidir. Hemen onun yanına koşar dert yanar: “Hoca böyle demiş, halbuki filmde bir şey yok. Müftü fetva verdi...” gibi şeyler söylemeye başlar. Kanlı Fuat, benim adımla (F.Gülen) duyunca, “Hoca söylediye doğrudur” deyip sille tokat girer. Halk sinemayı tahrip eder, o da sinemacıyı döver. Bu hadise Erzurum’da çok meşhur oldu. Daha sonra da senelerce konuşuldu. Tabii ki ben işin bu kadar ileriye gideceğini düşünmemiştim.”(s.76)

"Yazıklar olsun size, sizin dininizle, peygamberimizle alay edecekler, siz de kuzu kuzu oturup burada beni dinleyeceksiniz." Sonra; "Yok, yok, bizim so-kağa dökülmekle işimiz yok. Bu meseleyi başka yoldan halletmek lazım."

Cemaat şaşkın, hangi söze, hangi sözüne inansın. Oturup onu mu dinlesin yoksa sinemayı mı bassın? Kanlı (yani katil) Fuat ne yapsın? Gidip sinemacıyı eşşek sudan gelinceye kadar dövmesin mi? Sonra da oturup içkisini yudumlasın. Hem tahrik et, hem de ben bu işte yokum, de. Hem öyle hem de böyle, (Beyne'l-müzebzebi). Bunlar hep böyle. Allah bunlara bir yüz vermiş bunlar bin yüz uydurmuşlar/uyduruyorlar kendilerine. Sonra da hangi yüzlerinin doğru olduğunu unutuyorlar. Gülen bu hadiseyi kitabında anlatırken bu olaydan büyük haz aldığını her satırında hissettiriyor. "Bu hadise Erzurum'da çok meşhur oldu. Daha sonra da senelerce konuşuldu."(s.76) diyor.

Sene 2014 ve yine bu Hoca STV denen sinema TV.sinde bir film oynatıyor. Mustafa Akkad'ın, İslamiyet'in Doğuşu filmi bununla kıyas etmek Akkad'a hakaret olur. Haşa Akkad asla İslamı ve Müslümanları kendi menfaati için kullanmadı. Ama bu hoca, STV'de Hz. Peygamberi bir ışık olarak gökten indirdi, kamyonete bindirdi ve Peygamberi kendilerinin her türlü fiillerini onaylayan bir (haşa) muhtar haline getirdi. Bunların neyine güven duyulur? Halbuki iman ve mümin demek kendisine güvenilen ve güven veren demektir. Bu hoca ve avanesi kendi hizbi ve gayri Müslimler dışında hiçbir Müslümanı ne sever ne de güven verir. Hele menfaatleri varsa Firavun'un kapısına bile giderler. "Hani her şey misliyle temsil edilir" diyor ya öyle... Sonra Hz.Peygamberin (haşa sümme haşa) bunların organize ettikleri; türkülü, şarkılı salonlarına geldiğini bu rezilliklerine şahitlik edip bunları bu işleri yapmaya teşvik ettiğini utanmadan her yerde anlatıp dururlar.

5- Ve Diğer Kutsallıklar

Hocanın Erzurum'daki marifetlerinden birisi de şöyledir.

"Yine bu devreye ait bir teşebbüs de Erzurum'da Komünizmle Mücadele Derneği'ni açma teşebbüsümüz oldu. O güne kadar sadece İzmir'de vardı. İkincisi de Erzurum'da bizim gayretimizle açılacaktı."(s.78) Özellikle her akşam hoca (!)nın televizyonlarında arz-ı endam eden güya solculara ithaf olunur.

Hocanın bir kerameti de askerdeyken şöyle vuku bulur.

"11. ayda askere gittim. 1.Tabur'un 1. Bölüğü'nün 11.eriydim. Yani hep bir-ler vardı."(s.86) diyor. Peki 3.Bölüğün 3.Taburunun 3.eri olan bir asker, Hristiyan mıydı? Bu nasıl bir övünme bu nasıl bir İslamî anlayış! Bu türden yorumlara hurufilik denir. Hurafenin kaynağı budur.

Diğer taraftan hocanın rüya ile olan kerametlerinin sınırı yoktur. Onlardan biri de şöyle vuku bulmuştur.

“Bir gün bu arkadaşlardan biri rüya görüyor. Hatice Validemiz kapının dışında Efendimiz de içeride oturuyor. Ders yaptığımız dört –beş kişiyi kastederek- Hatice Validemiz, Efendimize: “Ya Resulallah; bunlar; “Bizden hoşnut musun ya Rasulallah? Diye soruyorlar” diyor. Ve Efendimizden cevap geliyor: “Evet” hoşnudum. Hele birisi, hele birisi!...” diyor.”(s.90) Hele birisi hele birisi, kim ola ki? Elbette 11. Ayda, 1. Taburda, 1. Bölükte bulunan 11. Erdir. Hz. Peygambere o günden bugüne bütün işlerini onaylattı ve onaylatıyor. Bu saf Müslümanlar da ona hala inanıyor. Rüya ile amel etmek, ettirmek; sahih sünnete ittibayı engellenecek şekilde her yerde kullanılmakta. Bu da bu büyük hocanın marifeti... Hani Osman Bektaş Hoca güya Buhariyi okumamıştı, bu okumuştur. Okumuştur da ne olmuş?

Hocanın bilinen ve ne yazık ki birçok cemaatin de heveslendiği en büyük marifeti para toplama becerisidir. Bu husustaki marifetini meseleye bir kere şahit olan herkes bilir. Biz yine de hocanın hatıratından bu işi bizzat hocanın anlatımıyla size sunmak istiyoruz.

“Varlıklı insanların para vermeyişleri çok tuhafıma giderdi. Bir fabrikatör, çıkarıp elli lira vermişti; bunu çok garipsemişim.

Böyle dolaşmakla bir yere varılamayacağını anladım. Para isteyeceğimiz insanları bir araya toplayalım ve birbirlerini teşvik etsinler, dedim. Bu teklifim kabil edildi ve Hacı Ahmet Bey’in mağazasının üstünde toplandık”(s.111) “Birbirlerini teşvik etsinler.”

Nasıl yani? Bizden olan 100 bin versin ki diğeri de 50 bin verebilsin. Ama sonra bizimkinin parasını iade edelim. İşte sahtekârlığın dindarcası(!) Adam ne kadar verirse versin. Sana ne? Neden adamın cebine, malına, mülküne göz dikiyorsun. Adamı mahcup ederek onu soyuyorsun. Sonra para toplama seansları ya da ibadetleri ihdas ediyorsun. Bu hizip hep böyle yaptı ve nihayetinde kul hakkına bile riayet etmez hale geldi. Kul hakkına riayet etmeyen bir cemaat ne kadar İslamî ve Müslümanları temsil edebilir?

Hocanın meşhur marifetlerinden biri ise bir milyon gazete satmaktır. Neden mi?

“Gazete, Müslümanların geç tanıdıkları bir silahtır.”(s.111)

Silah ne işe yarar. Birini vurma işine yarar. Kimi vurmak istersen vur. Gazeteni de millete zorla; top, tüfek, mermi diye sat. Sonra övün bir milyon sattık. Kimi kandırıyorsunuz? Atalarımız ne güzel söylemişler: “Yalancının mumu yatsıya kadar yanar.” Bu sahte mum ışığına artık daha fazla prim verilmemeli.